

Gekwetter

Het leek wel een kippenhok, zo druk was het in herberg De grauwe pauw. Het Congres voor Toverkunsten had magiegebruikers van allerlei pluimage naar Smellekensburg gebracht. Rusko, valkenier van de hertog, baande zich een weg tussen de heksenmeesters, tovenaars en magisters. De walm van toverdranken dreigde de etensgeuren uit de keuken te overtreffen. Gelukkig wachtte Rusko's minnares dicht bij de keuken.

“Het spijt me dat ik later ben,” verontschuldigde Rusko zich. Hij ging zitten.

“Ik zal altijd op je blijven wachten,” zei Layna. De glimlach van het ganzenhoedstertje deed het hart van de valkenier smelten. Zij bestelde krielkip, hij een biefstuk, rosé. Terwijl ze op de bestelling wachtten, tortelden ze met elkaar onder de tafel.

De waard laveerde door de mensenmassa, zes borden balanceerden op zijn armen. Rusko schoot hem te hulp door het bord met de gebraden krielkip te pakken en dat voor Layna neer te zetten. Een bord met een knapperig gegrild stuk vlees, dat van de arm van de waard dreigde te vallen, ving hij behendig op. Hij keek er even naar: voor rosé biefstuk was het behoorlijk donker. Maar de waard was al verder gelopen en zolang Layna in de buurt was, had Rusko nauwelijks oog voor ander vlees dan het hare. Het ergerde hem dan ook dat Layna afgeleid leek door een heksenmeester die aan de belendende tafel zat. De donkere man was gekleed in een brokaten vest tot op zijn knieën, met daaroverheen een flamboyante roodfluwelen mantel.

Met een vingerknip doofde hij de kaars op zijn tafel. Een handgebaar later fladderde een vuurelementaal in een blauw licht door de ruimte om de kaars weer aan te steken. Het gezelschap aan die tafel lachte al applaudisserend om de kolderieke kunsten.

“Wat moet het toch heerlijk zijn om te kunnen toveren,” zei Layna dromerig. Ze prikte wat afwezig in haar kip en trok de weinig subtiel geplaatste peen eruit om daaraan te knabbelen. Rusko, die druk bezig was met een bot mes zijn vlees te snijden, ontging de hint.

“Als ik zou kunnen toveren, zou ik mijn biefstuk malser maken!” Meer dan een paar hompen kon hij niet van het vlees snijden. Hij stak een brok in zijn mond en kauwde. “Het lijkt wel een schoenzool,” mopperde hij toen hij het stuk eindelijk had door weten te slikken.

Twee tafels verder brak een relletje uit. De tovenaars naast Rusko bulderden van het lachen toen de waard de twee raddraaiers de deur wees, hetgeen met vonken magie gepaard ging. Een plafondbalk smeulde tot enkele haastig opgeroepen waterspuwers de beginnende brand doofden. De waard was inmiddels rood aangelopen.

“Dat zal hem leren op de menukaart te liegen over vers geslacht drakenvlees!” zei de tovenaar in het rode fluweel. “Hoewel ik ook graag een stukje daarvan had willen proeven.” Hij knipoogde naar Layna, die bloosde omdat ze net als iedereen wist wat wild drakenvlees kon doen met een gezonde man.

Het verontrustte Rusko, die dat ook wist, en een tinteling in zijn bloed voelde. “Laten we weggaan, Layna,” stelde hij voor. “Ik ken nog een rustig

plekje.”

Dat plekje, de hooizolder van Gurt, was die nacht minder rustig. De zon kwam op toen Rusko zich er eindelijk bij neerlegde dat Layna echt uitgeput was van hun vurig bedreven liefde. Dat ik het zo lang uithou, dacht Rusko. Er hing vast magie in de stad, met al die tovenaars voor het congres. Hij viel in slaap om vrijwel onmiddellijk daarna gewekt te worden.

“Opstaan, luilak! Opstaan luilak!”

Rusko wreef in zijn ogen waar het ochtendlicht door de reten in het dak insijpelde.

“Opstaan, luilak!” Een hoge mannenstem klonk schor door de morgen. Niet de lieflijke stem van Layna.

“Hou je bek! Wie ben je eigenlijk?”

“De haan van Gurt, luilak!”

“Laat me niet lachen!” Rusko stond op. Het bier en de lust waren hem naar het hoofd gestegen, vermoedde hij. Hij wekte Layna, waarna ze afzonderlijk, omzichtig en ongezien naar de burcht terugkeerden. Rusko zocht daar onmiddellijk zijn valk Fino op om aan het werk te gaan. Hij trok zijn handschoen aan en liet de bekapte vogel op zijn hand stappen. Het was al laat, maar er was nog voldoende tijd voor de jachtoefening. Hij greep een loer van het schap en snelde naar buiten.

“Rustiger, Rusko!”

“Wie zei daar wat?”

“Je noemt mij Fino.”

Rusko rukte de kap van de valkenkop. “Sinds wanneer kan jij spreken?”

Fino keek zijn eigenaar strak aan. “Sinds wanneer heb jij geleerd mij te verstaan?”

Er begon Rusko iets te dagen. “Het is de vrije magie die door Smellekensburg dampst, denk ik. Nou ja. We zullen toch aan de slag moeten.”

“Je stinkt uit je snavel, Rusko. Heb je soms drakenvlees gegeten, dat je mij kunt verstaan?”

Was dat het? Rusko wist van legenden dat je door drakenvlees te eten vogels kon verstaan. Hij dacht aan de avond ervoor, aan het taaie vlees en aan het rumoer omdat de waard geen drakenvlees had geserveerd. Stel je toch eens voor dat hij, Rusko, per ongeluk het drakenvlees naar binnen had gewerkt... Maar hij had geen tijd om erover na te denken, want het ganzenhoedstertje met haar pluimvee naderde over de meent. Het duurde even voordat Rusko beseftte dat het gesnater van de ganzen voor hem wel degelijk verstaanbaar was.

“Kijk, dat is die vurige minnaar.”

“Hij zou ook al wat hebben gehad met de koksmeid.”

“En met de dienstmaagd van de prinses, de rokkenjager.”

Rusko voelde het bloed naar zijn hoofd stijgen. De ganzen sloegen er geen acht op. “Net goed, want onze hoedster lag vorige week nog in bed bij de koetsier.”

“Hou op!” riep Rusko.

Layna staarde hem aan. “Waarmee, liefste?”

“Dat gesnater!” Rusko wees naar de ganzen. “Ik word gek van hun gebabbel.”

“Voel je je wel lekker, schat?”

“Zo noemde ze de schildknaap gister ook,” zei Fino.

“Bemoei je er niet mee, ontrouwe teef!” viel Rusko naar Layna uit. Hij beende weg. Misschien had hij subtieler kunnen zijn, maar, zo dacht hij, dat drakenvlees lag hem nog zwaar op de maag. Het was niet eens lekker geweest.

“Hé, heeft je liefde je verlaten?” kwetterde een merel vanuit een boom. “Misschien wordt ze gelukkiger bij de molenaar!” Het gezang erna scheen lachen te zijn.

“Je kunt altijd nog binnenvliegen bij de rondborstige weduwe van de baljuw,” zei Fino troostend. “Die zit ernstig om opvlammende lust verlegen.”

Dit werd hem te gek. Vogels die alle roddels doorkwetterden! In de burcht zou het met alle kippen, mussen, tortels en andere fladderaars nog veel erger zijn. Rusko huiverde bij dat vooruitzicht. In Smellekensburg waren nu genoeg tovenaars te vinden die deze onaangename betovering op konden heffen. Dus bracht Rusko Fino weg en haastte zich naar het stadje.

Hij herkende de tovenaar aan zijn roodfluwelen mantel. Hij schoot hem aan. “Ik zag u gisteravond in De grauwe pauw, waar ik met mijn meisje was.”

De tovenaar dacht even na. “Oh ja, dat betoverende meisje.”

“Ik heb per ongeluk dat drakenvlees gegeten.”

“Dat taaie stuk waar je mes zo’n moeite mee had?”

Rusko knikte. “Ik zou graag een betovering hebben om de effecten ervan teniet te doen.”

“Weet je het zeker? Je verliest alle krachten die het drakenvlees je had gegeven. En het kost een paar stuivers.”

Rusko dacht even na.

“Waar is dat wijfje van je? Nestelt ze weer met een ander?” piepte een huismus. De tovenaarscheen het niet te horen.

Sprekende vogels! Rusko zou zonder kunnen. “Ik weet het zeker,” zei hij ferm.

De tovenaars knipte met zijn vingers. Rusko voelde de magische tinteling uit zijn lichaam verdwijnen. Het luchtte hem zeer op.

Er liep een kip over de hoofdstraat van Smellekensburg. Kakelend. Rusko verstond er niets van. Hij glimlachte. Het leven zong hem toe vanaf de boomtakken. Vlak bij de burcht kwam hij de jachttopziener van de hertog tegen. Diens afgetrapte laarzen sleepten door het stof, zijn schouders droegen donderwolken.

“Wat is er, beste man?”

“De waard van De grauwe pauw is erachter gekomen dat zijn drakenvlees in werkelijkheid van de hertogelijke wisentkudde afkomstig is. Ik ben ontslagen.” De jachttopziener zuchtte. “En ze hebben me mijn wapens afgenomen.”

“Maar dat drakenvlees van gisteren dan?”

“Wisent, kerel. De tovenaars bestelden het maar al te gretig.” Een grijns trok over zijn ongeschoren gezicht. “Gelukkig was ik vooruit betaald...”

Rusko hoorde het al niet meer en krabde zich peinzend op zijn hoofd. Als het niet het drakenvlees was geweest, wat had hem dan betoverd? Of... wie? Hij kneep zijn ogen samen. Een vurig rode mantel wervelde het poortgebouw van de burcht binnen. Hij liet de jachtopziener alleen en rende de rode gloed achterna. Ganzen vlogen snaterend uiteen toen hij tussen hen door rende.

“Ik zal altijd op je blijven wachten!” zei Layna. Ze stond in de schaduwen van de poort. De tovenaer nam haar in zijn armen. Ze kusten elkaar hartstochtelijk. Rusko keek verbijsterd toe. Hoewel de ganzenhoedster er betoverend en begeerlijk uitzag in haar laag uitgesneden tuniek, voelde Rusko het vuur van de lust niet terugkeren naar, zo hij nu merkte, zijn onttoverde lendenen.